

Arrest

nr. 253 600 van 28 april 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 26 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. Verzoekster dient een verzoek om internationale bescherming in op 4 juni 2019. Verzoeker dient een verzoek om internationale bescherming in op 11 september 2019.

1.2. Verzoekers worden 28 oktober 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 3 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker, H.(...) J.(...) P.(...) S.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op 22 december 1975 geboren in Barquisimeto, Venezuela. De laatste twintig jaar voor uw vertrek uit het land woonde u in San José, Barquisimeto in de staat Lara. U bent getrouwd met A.(...) L.(...) G.(...) A.(...) (DVZ X, CGVS X) en u hebt met haar één dochter M.(...) V.(...) P.(...) G.(...) (DVZ X). U had een garage samen met uw twee broers waar jullie auto's herstelden en ook auto's verscheepten naar de Verenigde Staten om ze daar te verkopen. Uw vrouw werkte als zelfstandig boekhoudster.

Samen met uw vrouw nam u soms deel aan marsen tegen de regering. Hierdoor had u soms discussies met de mensen uit jullie buurt, verder had u hierdoor geen problemen.

In juni 2018 was u getuige van een poging tot ontvoering van uw dochter M.. Uw dochter was te voet op weg naar uw moeder die enkele straten verder woont en u hield haar in het oog tot ze daar zou aankomen. Toen ze bijna binnen was zag u dat ze gevolgd werd door een rode auto. De auto vertraagde en een inzittende maakte aanstalten om uit te stappen. Net op dat moment deed uw moeder de deur open en kon uw dochter naar binnen gaan. De auto reed weg en u hebt verder nooit nog iets van deze personen vernomen.

In maart 2019 werd de familie van een vriendinnetje van uw dochter het slachtoffer van een homejacking. De daders namen geld, gsm's en nog andere spullen mee. Uw dochter was aangeslagen door wat met haar vriendinnetje gebeurd was. Die familie heeft ondertussen het land verlaten en verblijft momenteel in Spanje.

Op 20 maart 2019 kreeg u een oproep op uw telefoon van een anoniem nummer ('no registrado'/ 'numero oculto'). De beller identificeerde zich niet, maar zei dat u tienduizend dollar zou moeten betalen. U zou later gecontacteerd worden met verdere instructies. De dag erna werd u opnieuw tweemaal gebeld, maar u nam niet op. Op 22 maart kreeg u opnieuw een oproep die u wel beantwoordde. De persoon die u belde noemde uw naam, die van uw vrouw en uw dochter en zei dat het geen spelletje was en dat u het bedrag moest betalen en de instructies moest opvolgen. Hij wist waar uw vrouw aan sport deed en waar uw dochter naar school ging. Hierna legde de beller op. Na deze oproep vertelde u aan uw vrouw wat er gaande was en probeerde u een klacht neer te leggen bij het CONAS (Comando Nacional Antiextorsión y Secuestro), de anti-afpersings- en ontvoeringseenheid. Een kennis van u die daar werkte zei u dat er een bevel van hogerhand was om geen aangiftes te noteren tenzij het om een heel concreet geval ging omdat er ook agenten of werknemers van de CONAS en de FAES (Fuerza de Acción Especial) betrokken zijn bij afpersingspraktijken.

U bleef oproepen ontvangen maar nam niet meer op. Op zondag 24 maart besloot u met uw vrouw en dochter naar het huis van uw ouders in El Cercado te gaan, op het platteland. De ochtend nadien werd u opnieuw gebeld en u besloot dat u naar de PTJ (Policía Técnica Judicial, nu CICPC - Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas) zou gaan om klacht in te dienen. Daar schreven ze uw klacht wel neer en zei men u met een kopie naar de CONAS te gaan. U was ten einde raad en contacteerde een Belgische vriend van u, J.-C. J., tevens de peter van uw dochter. Hij hielp jullie om de reis naar België te regelen.

Ondertussen bleven de telefoontjes, telkens in de ochtend en de namiddag, komen tot u op 26 maart 2019 naar de Verenigde Staten (VS) vertrok om zaken te doen. Op 15 april 2019 namen uw vrouw en dochter in Venezuela het vliegtuig naar Spanje waar zij op 16 april 2019 het vliegtuig namen naar België. Op 4 juni 2019 dienden zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Half juni 2019 keerde u zelf terug naar Venezuela waar u nog meer dan twee maanden verbleef tot de dag dat u het land verliet om naar België te komen. U bleef anonieme oproepen ontvangen maar nam nooit op.

Op 26 augustus 2019 nam u zelf het vliegtuig van Venezuela naar Spanje en op 27 augustus nam u van daar het vliegtuig naar België waar u op 11 september 2019 bij de DVZ een verzoek om internationale bescherming indiende.

Midden 2020 is de FAES het huis van uw vader binnen gevallen met als reden dat ze een vermoeden hadden dat uw vader er wapens bewaarde. Uw vader, die effectief een jachtgeweer bezit, werd gealarmeerd door een buurman en ging naar huis. Hij werd opgepakt en er werd 3000 dollar borg voor hem gevraagd. Dankzij uw schoonzus die een zus heeft met een hooggeplaatste functie in Caracas werd uw vader vrijgelaten en werden er excuses aangeboden. U vraagt zich af wat de echte bedoelingen waren van de FAES om uw vader te arresteren.

Indien u zou moeten terugkeren naar Venezuela vreest u dat u en uw gezin vermoord zullen worden door de politie.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw geboorteakte, de identiteitskaart van uw vriend J.(...) J.(...), de vliegtickets van uw vrouw en dochter, het diploma van uw vrouw, de werkbadge van uw vrouw, uw visum van de Verenigde Staten, uw bankkaart van de Verenigde Staten, uw bankinfo van de Verenigde Staten, een document dat aantoonst dat u auto's verkocht in de Verenigde Staten, drie pagina's met foto's, een algemene verklaring van de EU aangaande Venezuela en een persartikel over moorden gepleegd door de FAES in de staat Lara, het internationaal paspoort van uw vrouw en dochter, jullie huwelijksakte, het rijbewijs van uw vrouw, haar geboorteakte en de klacht die u indiende bij de politie in Venezuela. Op 16 november 2020 ontving het CGVS nog een mail van jullie advocaat met daarin verdere informatie (screenshots en links) over de afpersing en andere praktijken door ordetroepen van de Venezolaanse overheid.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land aanneemt. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in Venezuela een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uw land rechtvaardigt.

Wat betreft de beweerde poging tot ontvoering van uw dochter, die u als eerste reden voor het verlaten van uw land aanhaalt, is uit uw verklaringen niet af te leiden dat deze auto daar effectief reed om uw dochter te ontvoeren. U stelt immers dat een inzittende aanstalten maakte om uit te stappen, maar verder gebeurde er niets omdat uw moeder net de deur opende en uw dochter binnen liet. Uw moeder en dochter hebben niets doorgehad en de auto is snel weg gereden. Na die dag hebt u de auto nooit meer in de buurt gezien en u weet niet wie de inzittenden waren (CGVS 1922167, p.9, p.12). Bijgevolg is deze gebeurtenis dan ook onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. U haalt aan dat eerder al, voor een school die op 20 meter van jullie woning lag, een jongen ontvoerd en mishandeld werd voor losgeld (CGVS 1922167, p.9). Daarbij gaat het, hoe betreurenswaardig ook, over een geïsoleerd crimineel incident waaruit niet kan worden afgeleid dat men ook uw dochter viseert voor ontvoering.

Als tweede reden voor uw vertrek haalt u een incident aan waarbij de familie van een vriendin van uw dochter het slachtoffer werd van een homejacking. Ook hier gaat het om een geïsoleerd crimineel feit dat verder geen betrekking heeft op uw eigen situatie en die van uw familie. Hoewel het hier om zware feiten gaat, kan uit deze specifieke situatie dus evenmin een nood aan bescherming in uw land worden afgeleid aangezien u hierbij niet persoonlijk betrokken was (CGVS 1922167, p.9).

Als hoofdreden voor uw verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat u dreigetelefoontjes ontving waarin men geld van u eiste. U slaagt er evenwel niet in dit aannemelijk te maken.

Zo zou u een eerste telefoontje hebben ontvangen op 20 maart 2019 waarbij u werd gezegd dat u tienduizend dollar moest betalen en dat u later opnieuw gecontacteerd zou worden met instructies. U stelt dat u dacht dat het een misplaatste grap was (CGVS 1922167, p. 9). Gezien de ernst waarmee u de veronderstelde ontvoeringspoging van uw dochter inschatte mag het verbazen dat u dit als een grap zou beschouwd hebben. Dit komt weinig geloofwaardig over. Bovendien is dit strijdig met uw volgende verklaring dat u de volgende keren dat u werd gebeld niet zou hebben opgenomen omdat u niet durfde daar het een anoniem nummer was dat u belde en u vreesde dat het over dezelfde persoon ging (ibid.). Deze inconsistente verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Twee dagen later in de namiddag zou u dan, omdat u wilde weten wat er aan de hand was, besloten hebben toch nog een keer op te pakken. U zou eerst dezelfde boodschap hebben gekregen als de eerste keer, namelijk dat u moest betalen, en de beller zou ook de naam van uw vrouw en dochter hebben gezegd en geweten hebben waar uw vrouw aan sport deed en waar uw dochter naar school ging (CGVS 1922167, p.9-10, p.14). Hierbij wordt opgemerkt dat het niet logisch overkomt dat de beller u, nadat u een tweede keer had opgepakt, opnieuw geen concrete instructies zou hebben gegeven over hoe en wanneer u het geld zou moeten betalen. Volgens u beledigde hij u enkel en werd er dan opgelegd (CGVS 1922167, p.15). Het is echter weinig aannemelijk dat, mocht de beller u eindelijk aan de lijn krijgen nadat u meerdere keren niet had opgepakt hij u nog steeds geen concrete instructies zou geven over hoe u dit moest betalen en al evenmin afspraken zou maken over verdere contactname.

Indien de ingeroepen gebeurtenissen werkelijk hadden plaatsgevonden en uw belagers zouden te kennen gegeven hebben dat ze wisten waar ze uw vrouw en dochter konden worden geraakt mag het ook verbazen dat u vanaf dan opnieuw en definitief zou stoppen met alle telefoons van een anoniem nummer op te nemen, alsof het probleem daardoor zou ophouden te bestaan (CGVS 1922167, p. 11). De enige concrete actie die u zou hebben ondernomen was dat u met uw gezin naar het huis van uw vader op het platteland trok. Uw gezin zou daar enkele dagen binnen gebleven zijn maar zelf zou u nog, wel steeds met andere auto's, naar uw werk gegaan zijn (CGVS 1922167, p.15). Mocht u echter effectief acties verwachten van de beller kan men er vanuit gaan dat u meer stappen zou ondernemen om zich veilig te stellen. Dit is des te meer zo daar u stelt overtuigd te zijn dat uw belagers van de politie of andere veiligheidsdiensten zijn. U zegt, hoewel u dat niet kan staven, dat u zeker bent dat het politieagenten zijn die u probeerde af te persen omdat zij degene zijn die zich in Venezuela met dat soort zaken bezig houden (CGVS, 1922167, p.14, p.17). Moest u werkelijk denken dat zij het op u gemunt hadden zou u niet hebben gedacht dat u daaraan zou kunnen ontkomen door uw gezin in het huis van uw vader onder te brengen en met andere auto's naar uw zaak te rijden. De geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten wordt hierdoor verder aangetast.

U schetst verder, blijkbaar ter ondersteuning van uw bewering dat uw belagers mensen van de politie of andere veiligheidsdiensten waren, een beeld van uw vruchteloze pogingen om klacht neer te leggen tegen uw belagers. Eerst zou men bij de CONAS, waar u door een persoonlijke vriend werd te woord gestaan, geweigerd hebben om uw klacht aan te nemen omdat ze wisten dat agenten van de CONAS en de FAES zelf betrokken waren bij afpersingszaken en omdat ze schandalen daarover wilden vermijden. Later zou uw klacht wel genoteerd zijn door de PTJ/CICPC maar zouden deze gezegd hebben dat u met een kopie van de klacht naar de CONAS moest gaan, wat u dan weer niet durfde uit angst voor represailles. Hierdoor zou u geen enkele andere mogelijkheid gezien hebben dan naar Europa te vluchten (CGVS 1922167, p.10). Deze verklaringen staan in schril contrast met de reactie van uw familie toen uw vader zou gearresteerd zijn. U stelt dat midden 2020, toen u al in België was, uw vader gearresteerd werd door de FAES omdat hij verdacht werd van wapenbezit en dat er een borg van 3000 dollar werd geëist. U zegt ook dat u zich afvraagt of dat wapenbezit de echte reden was van zijn arrestatie (CGVS 1922167, p.13). U insinueert dus dat er andere motieven achter de arrestatie van uw vader zaten. Echter zou uw familie niet bij de pakken blijven zitten zijn en onmiddellijk contact hebben genomen met een familielid in een hoog ambt in Caracas. Dit familielid belde naar de bevelhebbers in Barquisimeto. Hierop lieten zij uw vader vrij. Meer zelfs er werden hem verontschuldiging aangeboden en hij kreeg zijn wapen terug (CGVS 1922167, p.13, CGVS 1917518, p. 9). Het komt dan ook niet geloofwaardig over dat u, zeker nu u stelt dat uw belagers uit de hoek van de politie of veiligheidsdiensten kwamen, niet van hetzelfde kanaal gebruik zou hebben gemaakt om een oplossing te zoeken voor u en uw familie vooraleer u het land zou verlaten. Dit ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten.

Daarnaast valt het feit dat u nog terugkeerde naar Venezuela moeilijk in overeenstemming te brengen met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade in dat land.

Nadat u sinds 26 maart 2019 twee maanden in de Verenigde Staten verbleef verklaart u immers half juni 2019 te zijn terug gekeerd naar Venezuela en daar nog meer dan twee maanden verbleven te hebben in het huis van uw vader in El Cercado (CGVS 1922167, p.5, p.11). Deze vaststelling doet dan ook opnieuw afbreuk aan het bestaan van feiten die een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade impliceren. Uw argument, dat u niet anders kon dan naar Venezuela terugkeren omdat u de auto's die u ging verkopen in de Verenigde Staten uit Venezuela moest krijgen, is in dit licht geen geldige reden om uw terugkeer te rechtvaardigen (CGVS 1922167, p.16). Mocht u effectief geloven dat uw eigen leven in gevaar was mag toch van u verwacht worden dat u er alles aan zou doen om te proberen vermijden dat u schade wordt toegebracht. Dit raakt eens te meer aan de geloofwaardigheid van het bestaan van de ingeroepen feiten.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw relaas definitief onderuit gehaald door de wanhopige volharding waarmee uw belagers u maar zouden blijven bellen zijn zonder enige andere actie te ondernemen. Hoewel u sinds het telefoontje van 22 maart 2019 nooit meer een telefoon aannam van een anoniem nummer, zouden uw (vermeende) belagers u dagelijks meermaals blijven bellen zijn van een anoniem nummer tot aan uw vertrek naar de Verenigde Staten op 26 maart 2019. Tijdens uw verblijf in de Verenigde Staten zou u een ander nummer gebruikt hebben waardoor u geen telefoontjes uit Venezuela zou ontvangen hebben. Na uw terugkeer uit de Verenigde Staten zou u echter opnieuw 'heel veel keer' gebeld zijn door hen tot de dag voor, of enkele dagen voor – u herinnert zich dat merkwaardig genoeg niet, uw vertrek naar België op 26 augustus 2019 (CGVS 1922167, p.

11). Naast die telefoontjes zouden uw belagers niets gedaan hebben (CGVS 1922167, p. 10). Het komt bijzonder onaannemelijk over dat uw belagers u vijf maanden lang zouden bestoken met telefoontjes die u nooit opnam, in de hoop dat u uiteindelijk toch zou opnemen en hun zou betalen. Zij zouden behoorlijk wanhopig overgekomen zijn en het zou gedurende deze periode voor iedereen duidelijk geworden zijn dat zij geen enkel middel hadden om jullie te dwingen. Deze door u geschilderde gang van zaken is volstrekt ongeloofwaardig.

Ter staving van uw verzoek legt u een klacht neer die u indiende bij de CICPC. Deze klacht is gebaseerd op uw verklaringen en kan de feiten op zich niet bevestigen of ontkrachten.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen feiten, namelijk dat u werd afgeperst door politieagenten of anderen uit de veiligheidsdiensten die tienduizend dollar van u eisten. Deze elementen kunnen dan ook niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Daarnaast wordt nog opgemerkt dat u stelt dat u als opposant samen met uw vrouw deelnam aan verschillende marsen tegen de regering. U stelt dat jullie, behoudens enkele mondelinge conflicten met burens of aanhangers van het regime, nooit problemen hadden omwille hiervan (CGVS 1922167, p.7). Hieruit kan dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

U stelt tot slot, zoals hoger al aangehaald, dat toen u al in België was uw vader gearresteerd werd door de FAES omdat hij verdacht werd van wapenbezit, maar dat u zich afvraagt of dat de echte reden was van zijn arrestatie (CGVS 1922167, p.13). U heeft echter geen enkele concrete indicatie dat dat zo zou zijn. Bovendien werd uw vader vrijgelaten na contacten van uw familie met functionarissen in Caracas. Er werden hem bij die gelegenheid ook excuses aangeboden (CGVS 1922167, p.13). Hieruit kan dan ook evenmin een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd

verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een huis bezit in San José en dat u daar nog steeds eigenaar van bent (CGVS 1922167, p.5). Bovendien had u een goed draaiende zaak waarbij u auto's herstelde en ook exporteerde naar de Verenigde Staten (VS) (CGVS 1922167, p.6). Ook legt u bewijs neer van een rekening op uw naam in de Verenigde Staten waarop iets meer dan 6000 dollar staat.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking.

Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ter staving van uw verzoek legt u identiteitsdocumenten neer van uzelf, uw vrouw en uw dochter en ook van uw Belgische vriend J. J.. Die bevestigen jullie nationaliteit en band met J., die momenteel door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Ook jullie huwelijksakte en de geboorteakte en het rijbewijs van uw vrouw bevestigen jullie identiteit. Verder legt u ook documenten neer aangaande uw werk en het werk van uw vrouw, alsook het diploma van jullie beide. Momenteel wordt dan ook niet getwijfeld aan jullie professionele bezigheden. Deze worden verder onderbouwt door uw visum van de Verenigde Staten, uw bankkaart en bankinfo. De vliegtickets van uw vrouw en dochter bevestigen slechts hun reisweg.

De pagina's met foto's die u indient staven verder uw verklaringen aangaande uw professionele activiteiten als autoverkoper en uw deelname aan marsen tegen de regering. Ook tonen zij de band aan met J. J.. Verder zijn het screenshots over de algemene situaties van Venezolanen die geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie en dus ook geen invloed hebben op deze beslissing.

Ook legt u nog een persmededeling voor van de EU aangaande de situatie in Venezuela en een persartikel over moorden gepleegd door de FAES in de staat Lara. Het verwijzen naar een algemene situatie volstaat echter niet om een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde aan te tonen. Op 16 november 2020 ontving het CGVS nog een mail van uw advocaat met daarin verdere informatie (screenshots en links) over de afpersing en andere praktijken door ordetroepen van de Venezolaanse overheid. Deze stukken schetsen de algemene situatie in Venezuela, waar het CGVS goed van op de hoogte is. Ze hebben echter geen betrekking op uw persoonlijke situatie en werpen geen ander licht op de inhoud van deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De beslissing t.a.v. A. L. G. A., tweede verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op 14 maart 1975 geboren in Barquisimeto, Venezuela. De laatste achttien jaar voor uw vertrek uit het land woonde u in San José, Barquisimeto in de staat Lara. U bent getrouwd met H. J. P. S. (DVZ 8856618, CGVS 1922167) en u hebt met hem één dochter M. V. P. G. (DVZ 8856618). Samen met zijn twee broers had uw man een garage waar ze auto's herstelden en verscheepten naar de Verenigde Staten (VS) om ze daar te verkopen. Zelf was u werkzaam als boekhoudster.

Samen met uw man nam u soms deel aan marsen tegen de regering. Hierdoor had u soms discussies met de mensen uit jullie buurt, verder had u hierdoor geen problemen.

In juni 2018 was uw man getuige van een poging tot ontvoering van uw dochter M.. Uw dochter was te voet op weg naar uw schoonmoeder die enkele straten verder woont en uw man hield haar in het oog

tot ze daar zou aankomen. Toen ze bijna binnen was zag hij dat ze gevolgd werd door een rode auto. De auto vertraagde en een inzittende maakte aanstalten om uit te stappen. Net op dat moment deed uw schoonmoeder de deur open en kon uw dochter naar binnen gaan. U hebt verder nooit nog iets van deze personen vernomen.

In maart 2019 werd de familie van een vriendinnetje van uw dochter het slachtoffer van een homejacking. De ouders namen geld, gsm's en nog andere spullen mee. Uw dochter was aangeslagen door wat met haar vriendinnetje gebeurd was. Die familie heeft ondertussen het land verlaten en verblijft momenteel in Spanje.

Op 20 maart 2019 kreeg uw man een oproep op uw telefoon van een anoniem nummer ('no registrado'/ 'numero oculto'). De beller identificeerde zich niet, maar zei dat hij tienduizend dollar zou moeten betalen. Hij zou later gecontacteerd worden met verdere instructies. De dag erna werd hij opnieuw tweemaal gebeld, maar hij nam niet op. Op 22 maart kreeg hij opnieuw een oproep die hij wel beantwoordde. De persoon die hem belde noemde zijn naam, uw naam en die van jullie dochter en zei dat het geen spelletje was en dat uw man het bedrag moest betalen en de instructies moest opvolgen. Hij wist waar u aan sport deed en waar uw dochter naar school ging. Hierna legde de beller op. Na deze oproep vertelde uw man u wat er gaande was en probeerde u een klacht neer te leggen bij het CONAS (Comando Nacional Antiextorsión y Secuestro), de anti-afpersings- en ontvoeringseenheid. Een kennis van uw man die daar werkte zei u dat er een bevel van hogerhand was om geen aangiftes te noteren tenzij het om een heel concreet geval ging omdat er ook agenten of werknemers van de CONAS en de FAES (Fuerza de Acción Especial) betrokken zijn bij afpersingspraktijken.

Uw man bleef oproepen ontvangen maar hij nam niet meer op. Op zondag 24 maart besloten jullie naar het huis van uw schoonouders in El Cercado te gaan, op het platteland. De ochtend nadien werd uw man opnieuw opgebeld en hij besloot naar de PTJ (Policía Técnica Judicial, nu CICPC - Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas) te gaan om klacht in te dienen. Daar schreven ze zijn klacht wel neer en zei men hem met een kopie naar de CONAS te gaan. Ten einde raad contacteerden jullie een Belgische vriend, J.C. J., tevens de peter van uw dochter. Hij hielp jullie de reis naar België te regelen.

Op 26 maart 2019 vertrok uw man naar de Verenigde Staten (VS) om zaken te doen. Op 15 april 2019 nam u samen met uw dochter in Venezuela het vliegtuig naar Spanje. Op 16 april 2019 nam u het vliegtuig van Spanje naar België waar u op 4 juni 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Half juni 2019 keerde uw man terug naar Venezuela en bleef u nog meer dan twee maanden in het land voor hij naar België kwam. Uw man bleef oproepen ontvangen maar nam nooit op. Op 26 augustus 2019 nam hij het vliegtuig van Venezuela naar Spanje en van Spanje naar België waar hij op 11 september 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Half 2020 viel de FAES het huis van uw schoonvader binnen met als reden dat ze een vermoeden hadden dat hij er wapens bewaart. Uw schoonvader, die effectief een jachtgeweer bezit, werd gealarmeerd door een buurman en ging naar huis. Hij werd opgepakt en er werd 3000 dollar borg voor hem gevraagd. Dankzij uw schoonzus die een zus heeft met een hooggeplaatste functie in Caracas werd uw schoonvader vrijgelaten en werden er excuses aangeboden. Wel vragen jullie zich af wat de echte bedoelingen waren van de FAES om uw schoonvader te arresteren.

Indien u zou moeten terugkeren naar Venezuela vreest u dat de personen die uw man opbelden u zullen verkrachten of vermoorden.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs, de identiteitskaart van uw vriend J. J., de vliegtickets van u en uw dochter, uw diploma, uw werkbadge, het visum van uw man voor de VS, zijn bankkaart van de VS, zijn bankinfo van de VS, een document dat aantoont dat hij auto's verkocht in de VS, drie pagina's met foto's, een algemene verklaring van de EU aangaande Venezuela en een persartikel over moorden gepleegd door de FAES in de staat Lara, het internationaal paspoort van uw man en dochter, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van uw man en de klacht die uw man indiende bij de politie in Venezuela. Op 16 november 2020 ontving het CGVS nog een mail van jullie advocaat met daarin verdere informatie

(screenshots en links) over de afpersing en andere praktijken door ordetroepen van de Venezolaanse overheid.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man, H. J. P. S.. In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw echtgenoot. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

(...) (idem beslissing eerste verzoeker)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummers 257 279 en 256 991, en dat de verzoekschriften dezelfde middelen aanvoeren en argumenten ontwikkelen. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften identiek zijn, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij ontwikkelen het middel als volgt: “Verwerende partij verwijt verzoekende partij geen tegenstrijdigheden of inconsistenties in haar relaas maar meent dat de gebeurtenissen die zijn voorgevallen in Venezuela niet zwaarwichtig genoeg zouden zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Zij maakt een abstractie van elk incident en meent dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond nood te hebben aan internationale bescherming. Zo hebben verzoekende partij en haar gezin heel wat meegemaakt: onbekenden probeerden haar dochter te ontvoeren, zij werden maandenlang telefonisch geterroriseerd en 10.000 dollar te betalen, zij werden bedreigd waarbij de anonieme telefoontjes bleven aanhouden en waarbij men heel concrete zaken over het leven van verzoekende partij en haar gezin kon aangeven om hen bang te maken en te doen betalen. (...) Al deze incidenten stapelden zich op en verzoekende partij en haar gezin leefden in voortdurende angst. Zij konden het mentaal en psychisch niet meer aan en hebben ten einde raad beslist om hun land te verlaten. Het zijn immers niet louter geïsoleerde (criminele) feiten, maar een aanhoudende treitering die verzoekende partij en haar gezin wanhopig maakten. (...) Dat verzoekende partij geen stappen zou hebben ondernomen om bescherming te zoeken in Venezuela, klopt niet. Niet alleen verhuisden zij naar het platteland, zij trachtte eveneens een klacht neer te leggen bij de politie. Echter, gezien zij de ware identiteit van de belagers niet kende, werd haar klacht zelfs niet genoteerd! (...) Verzoekende partij kon aldus niet rekenen op bescherming van de lokale autoriteiten en zag geen andere uitweg dan eerst haar echtgenote en dochter in veiligheid te brengen, heeft haar werkzaamheden afgewerkt en haar familie achter gereisd naar België.

Zij heeft dit uitvoerig uiteen gezet tijdens haar gehoor op het CGVS: (...)Verzoekende partij lijdt duidelijk nog steeds onder alle gebeurtenissen en is erg getraumatiseerd, zoals tevens bleek tijdens het gehoor (...)Verzoekende partij heeft uitgelegd dat eens je een doelwit bent, ze je niet meer loslaten en dat dergelijke gevallen vaak een dodelijke afloop kennen (...) Zij vermoedt dat zij werd gevisieerd omdat zij een goedbetaalde job had en het in het oog sprong dat zij vaak naar het buitenland kon reizen (...) Had verzoekende partij dan moeten wachten tot zij, haar echtgenote of dochter vermoord werden, alvorens verwerende partij haar vrees en nood aan bescherming au sérieux zou nemen?! Verwerende partij komt niet verder dan het hele relaas van verzoekende partij als 'weinig waarschijnlijk' van de hand te doen. Dit is uiteraard geen afdoende motivering, doch een subjectief aanvoelen van verwerende partij dat op geen enkele grond gestaafd wordt. Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan bij de beoordeling van het asielaanvraag van verzoekende partij en heeft haar ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd.(...)

Mocht Uw Raad, per impossible, van mening zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, dan meent zij dat zij ten minste in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De verwerende partij stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela, noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt. Niets is echter minder waar! Uit het UNHCR rapport (cf infra) blijkt dat het deelnemen aan betogingen weldegelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. De schrijvende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden. De overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij. Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd.”

Verzoekers verwijzen vervolgens naar New York Times dd. 22 april 2017 (<https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armecl-civilianbands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>) en betogen verder als volgt: “De High Commissioner for Human Rights van de VN schetste in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld van de actuele situatie in Venezuela (<https://www.refworld.org/docid/5a9ff3cc4.html>):”...” (P-1). Daarnaast werd door de UNHCR in mei 2019 een nieuwe ‘Guidance Note’ uitgebracht waarin onder meer het volgende wordt gesteld:(<https://www.refworld.org/docid/5cd1950f4.html>). “...”. De UNHCR bevestigt aldus dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verwerende partij zwijgt hier in alle talen over. Bovendien is er een nieuw COI focus rapport van de European Asylum Support Office van augustus 2020. Hierin wordt een onthutsend beeld geschetst van de huidige situatie in Venezuela. Het land kampt met een van de hoogste zelfmoordcijfers in Latijns Amerika. De cijfers van criminaliteit, afpersingen, enz schieten opnieuw de hoogte in. Door de stijgende criminaliteit, stijgt ook de corruptie “...” (p. 22 - 23 COI focus rapport). Ook de humanitaire situatie is er sterk op achteruit gegaan, ook al weigert de Venezolaanse overheid dit in te zien en hier iets tegen te ondernemen. Men verdient er zelfs niet genoeg om te kunnen voorzien in de basisnoden:”...” (p. 43 COI focus rapport augustus 2020). De colectivo’s krijgen er ook vrij spel en viseren demonstranten en drukken elke vorm van oppositie de kop in, desnoods met geweld en bedreigingen. Meer nog, zij krijgen informatie doorspeeld van de veiligheidsdiensten:”...”(p. 104 COI focus rapport augustus 2020). De slachtoffers hebben ook geen enkele juridische grond om zich te beschermen tegen de colectivo’s (p. 107). Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij - minstens - niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. De verwerende partij verwijst bovendien naar haar eigen COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, doch het lijkt erop dat zij deze zelf niet goed gelezen heeft: “...” (COI Focus, p. 10). De COI Focus citeert aldus het UNHCR-rapport, doch de verwerende partij meent hier geen enkele conclusie uit te moeten trekken! Dit is onbegrijpelijk. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hooforde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

3.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen;
2. Bewijzen Pro Deo;

4. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verzoeker en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

Verzoekers' vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Volgens hun verklaringen wordt eerste verzoeker op 20 maart 2019 opgebeld door een onbekend nummer. De beller zegt dat verzoeker tienduizend dollar dient te betalen en nog betalingsinstructies gaat krijgen. De dag nadien wordt verzoeker nog tweemaal gebeld, maar hij neemt niet op. Op 22 maart 2019 beantwoordt eerste verzoeker wel opnieuw één van de oproepen. De beller geeft informatie over het gezin van eerste verzoeker en eist opnieuw het geld.

Verzoeker probeert via een kennis klacht in te dienen bij het Comando Nacional Antiextorsión y Secuestro (CONAS), doch zijn aangifte wordt niet genoteerd omdat de werknemers van het CONAS en de Fuerza de Acción Especial (FAES) vaak betrokken zijn bij afpersingspraktijken. Ondertussen wordt eerste verzoeker nog steeds regelmatig opgebeld. Verzoekers verblijven vanaf 24 maart 2019 met hun dochter bij de vader van eerste verzoeker in El Cercado. Op 25 maart 2019 dient verzoeker klacht in bij de Policía Técnica Judicial (PTJ). Hem wordt daar verteld dat hij met de kopie van zijn klacht dient te gaan aankloppen bij het CONAS, hetgeen verzoeker niet doet. Op 26 maart 2019 vertrekt eerste verzoeker naar de Verenigde Staten om zaken te doen. Tweede verzoekster en de dochter van verzoekers vertrekken op 15 april 2019 naar België. Verzoeker keert half juni 2019 terug naar Venezuela en verblijft er nog twee maanden, gedurende dewelke hij nog steeds opgebeld werd door ongekende nummers, maar niet meer opneemt. Op 26 augustus 2019 vertrekt verzoeker naar België. Midden 2020 wordt de vader van eerste verzoeker korttijdig aangehouden door FAES omdat er een jachtgeweer zijn woning was gevonden. Na bemiddeling via de zus van de schoonzus van verzoeker, die een hoge post heeft in Caracas, komt de vader van verzoeker vrij. Verzoekers halen ook nog aan dat zij deelnamen aan oppositiebetogingen, dat hun dochter één keer bijna werd ontvoerd, en dat een vriendin van hun dochter het slachtoffer werd van een homejacking.

5.3. Wat betreft de door verzoekers aangehaalde afpersing, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze feiten.

In de bestreden beslissingen wordt in verband hiermee op goede gronden geschreven: “Als hoofdreden voor uw verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat u dreigtelefoontjes ontving waarin men geld van u eiste. U slaagt er evenwel niet in dit aannemelijk te maken. Zo zou u een eerste telefoontje hebben ontvangen op 20 maart 2019 waarbij u werd gezegd dat u tienduizend dollar moest betalen en dat u later opnieuw gecontacteerd zou worden met instructies. U stelt dat u dacht dat het een misplaatste grap was (CGVS 1922167, p. 9). Gezien de ernst waarmee u de veronderstelde ontvoeringspoging van uw dochter inschatte mag het verbazen dat u dit als een grap zou beschouwd hebben. Dit komt weinig geloofwaardig over. Bovendien is dit strijdig met uw volgende verklaring dat u de volgende keren dat u werd gebeld niet zou hebben opgenomen omdat u niet durfde daar het een anoniem nummer was dat u belde en u vreesde dat het over dezelfde persoon ging (ibid.). Deze inconsistente verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen. Twee dagen later in de namiddag zou u dan, omdat u wilde weten wat er aan de hand was, besloten hebben toch nog een keer op te pakken. U zou eerst dezelfde boodschap hebben gekregen als de eerste keer, namelijk dat u moest betalen, en de beller zou ook de naam van uw vrouw en dochter hebben gezegd en geweten hebben waar uw vrouw aan sport deed en waar uw dochter naar school ging (CGVS 1922167, p.9-10, p.14). Hierbij wordt opgemerkt dat het niet logisch overkomt dat de beller u, nadat u een tweede keer had opgepakt, opnieuw geen concrete instructies zou hebben gegeven over hoe en wanneer u het geld zou moeten betalen. Volgens u beledigde hij u enkel en werd er dan opgelegd (CGVS 1922167, p.15). Het is echter weinig aannemelijk dat, mocht de beller u eindelijk aan de lijn krijgen nadat u meerdere keren niet had opgepakt hij u nog steeds geen concrete instructies zou geven over hoe u dit moest betalen en al evenmin afspraken zou maken over verdere contactname. Indien de ingeroepen gebeurtenissen werkelijk hadden plaatsgevonden en uw belagers zouden te kennen gegeven hebben dat ze wisten waar ze uw vrouw en dochter konden worden geraakt mag het ook verbazen dat u vanaf dan opnieuw en definitief zou stoppen met alle telefoons van een anoniem nummer op te nemen, alsof het probleem daardoor zou ophouden te bestaan (CGVS 1922167, p. 11). De enige concrete actie die u zou hebben ondernomen was dat u met uw gezin naar het huis van uw vader op het platteland trok. Uw gezin zou daar enkele dagen binnen gebleven zijn maar zelf zou u nog, wel steeds met andere auto’s, naar uw werk gegaan zijn (CGVS 1922167, p.15). Mocht u echter effectief acties verwachten van de beller kan men er vanuit gaan dat u meer stappen zou ondernemen om zich veilig te stellen. Dit is des te meer zo daar u stelt overtuigd te zijn dat uw belagers van de politie of andere veiligheidsdiensten zijn. U zegt, hoewel u dat niet kan staven, dat u zeker bent dat het politieagenten zijn die u probeerde af te persen omdat zij degene zijn die zich in Venezuela met dat soort zaken bezig houden (CGVS, 1922167, p.14, p.17). Moest u werkelijk denken dat zij het op u gemunt hadden zou u niet hebben gedacht dat u daaraan zou kunnen ontkomen door uw gezin in het huis van uw vader onder te brengen en met andere auto’s naar uw zaak te rijden. De geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten wordt hierdoor verder aangetast. U schetst verder, blijkbaar ter ondersteuning van uw bewering dat uw belagers mensen van de politie of andere veiligheidsdiensten waren, een beeld van uw vruchteloze pogingen om klacht neer te leggen tegen uw belagers. Eerst zou men bij de CONAS, waar u door een persoonlijke vriend werd te woord gestaan, geweigerd hebben om uw klacht aan te nemen omdat ze wisten dat agenten van de CONAS en de FAES zelf betrokken waren bij afpersingszaken en omdat ze schandalen daarover wilden vermijden. Later zou uw klacht wel genoteerd zijn door de PTJ/CICPC maar zouden deze gezegd hebben dat u met een kopie van de klacht naar de CONAS moest gaan, wat u dan weer niet durfde uit angst voor represailles. Hierdoor zou u geen enkele andere mogelijkheid gezien hebben dan naar Europa te vluchten (CGVS 1922167, p.10). Deze verklaringen staan in schril contrast met de reactie van uw familie toen uw vader zou gearresteerd zijn. U stelt dat midden 2020, toen u al in België was, uw vader gearresteerd werd door de FAES omdat hij verdacht werd van wapenbezit en dat er een borg van 3000 dollar werd geëist. U zegt ook dat u zich afvraagt of dat wapenbezit de echte reden was van zijn arrestatie (CGVS 1922167, p.13). U insinueert dus dat er andere motieven achter de arrestatie van uw vader zaten. Echter zou uw familie niet bij de pakken blijven zitten zijn en onmiddellijk contact hebben genomen met een familielid in een hoog ambt in Caracas. Dit familielid belde naar de bevelhebbers in Barquisimeto. Hierop lieten zij uw vader vrij. Meer zelfs er werden hem verontschuldiging aangeboden en hij kreeg zijn wapen terug (CGVS 1922167, p.13, CGVS 1917518, p. 9). Het komt dan ook niet geloofwaardig over dat u, zeker nu u stelt dat uw belagers uit de hoek van de politie of veiligheidsdiensten kwamen, niet van hetzelfde kanaal gebruik zou hebben gemaakt om een oplossing te zoeken voor u en uw familie vooraleer u het land zou verlaten. Dit ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten.” De Raad stelt vast dat verzoekers er niet in slagen deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Waar verzoekers aanhalen dat verzoekers wel bescherming zochten door naar het platteland te verhuizen en te trachten klacht neer te leggen bij de politie, en dat hun klacht niet werd genoteerd, doet dit geen afbreuk aan het feit dat eerste verzoeker effectief zijn werk bleef verderzetten, ondanks het feit dat hij verklaarde dat hij afpersingstelefoontjes bleef krijgen en de afpersers hem

hadden duidelijk gemaakt dat ze op de hoogte waren van het doen en laten van zijn familie. De Raad is van mening dat het feit dat eerste verzoeker zich bleef verplaatsen voor het werk, en zich ondanks de aanhoudende dreigtelefoontjes zodoende aan risico's bleef blootstellen, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde feiten, temeer daar tweede verzoekster verklaart over de periode na hun verhuis naar het platteland: *"We brachten onze dochter niet meer naar school omdat we bang waren dat we in de gaten werden gehouden en dat ze zo te weten zouden komen waar we zaten"* (notities PO vrouw, p. 8). Deze vaststelling wordt nog versterkt door het feit dat verzoeker in juni 2019, na een verblijf van twee maanden in de Verenigde Staten, nog terugkeerde naar Venezuela en er nog twee maanden verbleef, hetgeen niet in overeenstemming valt te brengen met de door verzoekers aangehaalde vrees. De bestreden beslissingen stellen hierover: *"Daarnaast valt het feit dat u nog terugkeerde naar Venezuela moeilijk in overeenstemming te brengen met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade in dat land. Nadat u sinds 26 maart 2019 twee maanden in de Verenigde Staten verbleef verklaart u immers half juni 2019 te zijn terug gekeerd naar Venezuela en daar nog meer dan twee maanden verbleven te hebben in het huis van uw vader in El Cercado (CGVS 1922167, p.5, p.11). Deze vaststelling doet dan ook opnieuw afbreuk aan het bestaan van feiten die een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade impliceren. Uw argument, dat u niet anders kon dan naar Venezuela terugkeren omdat u de auto's die u ging verkopen in de Verenigde Staten uit Venezuela moest krijgen, is in dit licht geen geldige reden om uw terugkeer te rechtvaardigen (CGVS 1922167, p.16). Mocht u effectief geloven dat uw eigen leven in gevaar was mag toch van u verwacht worden dat u er alles aan zou doen om te proberen vermijden dat u schade wordt toegebracht. Dit raakt eens temeer aan de geloofwaardigheid van het bestaan van de ingeroepen feiten."* De Raad stelt vast dat verzoekers deze motieven, die gegronnd zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laten in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne. Waar verzoekers nog uit de notities persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker citeren om aan te tonen dat hij nog naar de Verenigde Staten moest omdat hij grote verantwoordelijkheden had in verband met zijn job, kan dit geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. Waar verzoekers nog aanhalen dat verzoeker erg getraumatiseerd is door de feiten, en dat eens je een doelwit bent je niet meer wordt losgelaten en de situatie vaak een dodelijke afloop kent, kan dit geen afbreuk doen aan voorgaande, maar bevestigt dit des te meer dat het feit dat verzoeker na de dreigtelefoons bleef verder werken en na zijn verblijf in de Verenigde Staten nog twee maanden in Venezuela verbleef alvorens naar België te vertrekken erop duidt dat de door verzoekers aangehaalde afpersing niet aannemelijk is. Dat verzoeker denkt dat hij een doelwit was omdat hij een goedbetaalde job had en naar het buitenland reisde, verandert voorgaande vaststellingen niet, aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekers aangehaalde feiten van afpersing.

Verder stelt de Raad vast dat volgens hun verklaringen de bedreigers enkel verzoeker continu telefonisch lastig vielen maar op geen enkel moment een concrete poging ondernamen om effectief aan het door hen geëiste geld te geraken. Eerste verzoeker werd op geen enkele andere wijze, behalve de telefoontjes, benaderd en kwam op geen enkel moment in persoonlijk contact met de belagers. Sinds zijn vertrek uit Venezuela is er evenmin nog iets concreet gebeurd in verband met de vermeende afpersing, hoewel verzoeker zijn zaak samen met zijn twee broers voerde en één van zijn broers momenteel zelfs af en toe in het huis van eerste verzoeker verblijft (notities PO man, p. 5-6), waardoor er verwacht zou kunnen worden dat de afpersers hun pijlen zouden richten op de broers van verzoeker. Het loutere feit dat eerste verzoeker degene was die de zaken in het buitenland deed (notities PO man, p. 14), verklaart niet waarom verzoekers broers, die met hem werkten in het bedrijf, niet door de afpersers werden benaderd (notities PO man, p. 6), te meer nu verzoeker meent dat functionarissen van CONAS achter de afpersing zou zitten (notities PO man, p. 16). De bestreden beslissingen motiveren omtrent het onlogische gedrag van de afpersers op goede gronden nog het volgende: *"Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw relaas definitief onderuit gehaald door de wanhopige volharding waarmee uw belagers u maar zouden blijven bellen zijn zonder enige andere actie te ondernemen. Hoewel u sinds het telefoontje van 22 maart 2019 nooit meer een telefoon aannam van een anoniem nummer, zouden uw (vermeende) belagers u dagelijks meermaals blijven bellen zijn van een anoniem nummer tot aan uw vertrek naar de Verenigde Staten op 26 maart 2019. Tijdens uw verblijf in de Verenigde Staten zou u een ander nummer gebruikt hebben waardoor u geen telefoontjes uit Venezuela zou ontvangen hebben. Na uw terugkeer uit de Verenigde Staten zou u echter opnieuw 'heel veel keer' gebeld zijn door hen tot de dag voor, of enkele dagen voor – u herinnert zich dat merkwaardig genoeg niet, uw vertrek naar België op 26 augustus 2019 (CGVS 1922167, p. 11). Naast die telefoontjes zouden uw belagers niets gedaan hebben (CGVS 1922167, p. 10). Het komt bijzonder onaannemelijk over dat uw belagers u vijf maanden lang zouden bestoken met telefoontjes die u nooit opnam, in de hoop dat u uiteindelijk toch zou opnemen en hun zou betalen. Zij zouden behoorlijk wanhopig overgekomen zijn en het zou gedurende deze periode voor iedereen duidelijk geworden zijn dat zij geen enkel middel hadden om*

jullie te dwingen. Deze door u geschilderde gang van zaken is volstrekt ongeloofwaardig.” De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die gegrond zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

De Raad stelt bijkomend vast dat verzoeker verklaart een brief van de politieafdeling deelstaat Lara aan de procureur van het openbaar ministerie van het gerechtelijk arrondissement van de deelstaat Lara neerlegt. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde vertaling van dit document blijkt dat de politie verklaart een onderzoek te zijn gestart naar de door verzoeker aangegeven feiten van afpersing. De inhoud van dit document valt volgens de Raad moeilijk te verenigen met verzoekers bewering dat de PTJ niets meer heeft ondernomen, en hem enkel de kopie van de aangifte gaf en zei dat hij naar het CONAS moest gaan (notities PO man, p. 16), aangezien uit het document blijkt dat er wel degelijk een onderzoek werd opgestart. De Raad merkt verder ook nog op dat verzoekers geen enkel tastbaar begin van bewijs neerleggen betreffende de dreig telefoons. Verzoeker stelde tijdens het persoonlijk onderhoud dat de telefoontjes al van lang geleden dateren en dat zijn telefoon het niet zo lang bijhoudt. Hij vervolgt: *“Toen ik in Venezuela was, was dat absoluut mijn intentie om te vragen aan de bevoegde diensten, in dit geval de CONAS, mijn GSM te analyseren, door te nemen om te zien door wie ik gebeld werd, maar dat hebben ze niet gedaan. En kon u dat zelf niet opvragen bij uw telefoonmaatschappij, de details van uw afrekening? Je kan inderdaad een lijst opvragen via je provider, maar ik werd gebeld van een anoniem nummer. Dus het is niet dat er dan een nummer verscheen op mijn scherm waar ik geen naam voor had. Het is zo dat de woorden ‘no registrado’ en ‘numero oculto’ verschenen dus daar kan je niets mee doen. (...)”*. Verzoekers verklaringen betreffende de reden waarom hij geen enkel bewijs bijhield van de telefoontjes kunnen naar inzien van de Raad niet overtuigen, temeer daar uit zijn verklaringen bij de PTJ niet blijkt dat hij op enig moment tijdens zijn aangifte het initiatief heeft genomen om met zijn GSM te staven wanneer en door wie hij gebeld was geweest.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers enkel een kopie van hun klacht bij de PTJ neerleggen om de afpersingsfeiten te staven. Deze klacht is volledig gebaseerd op de verklaringen van eerste verzoeker en kan dan ook geen onafhankelijke bevestiging vormen van verzoekers problemen zodat dit document geen ander licht kan werpen op bovenstaande vaststellingen. De Raad merkt ten overvloede op dat verzoeker tijdens zijn aangifte bij de PTJ aan zijn verklaringen toevoegde dat hij eraan denkt Venezuela te verlaten en ook vermeldde: *“aangezien ik eveneens tot de oppositie behoort tegen de huidige Venezolaanse regering (...)”*. Dat verzoeker een dergelijke opmerking zou maken tegen een functionaris van de Venezolaanse politiediensten, terwijl dit geen verband blijkt te houden met de feiten waarvoor verzoeker klacht ging indienen, is een indicatie dat de aangifte door verzoekers werd gedaan ter onderbouwing van hun verzoek om internationale bescherming, en niet omdat zij bescherming van hun nationale autoriteiten verzochten tegen de vermeende feiten van afpersing.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn, zodat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij in Venezuela werden afgeperst.

Voor wat betreft de door verzoekers aangehaalde poging tot ontvoering van hun dochter, stelt de Raad vast dat verzoekers niet erin slagen aan te tonen dat er bij de aangehaalde gebeurtenis werkelijk een intentie was om hun dochter te ontvoeren. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden hieromtrent gemotiveerd: *“Wat betreft de beweerde poging tot ontvoering van uw dochter, die u als eerste reden voor het verlaten van uw land aanhaalt, is uit uw verklaringen niet af te leiden dat deze auto daar effectief reed om uw dochter te ontvoeren. U stelt immers dat een inzittende aanstalten maakte om uit te stappen, maar verder gebeurde er niets omdat uw moeder net de deur opende en uw dochter binnen liet. Uw moeder en dochter hebben niets doorgehad en de auto is snel weg gereden. Na die dag hebt u de auto nooit meer in de buurt gezien en u weet niet wie de inzittenden waren (CGVS 1922167, p.9, p.12). Bijgevolg is deze gebeurtenis dan ook onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. U haalt aan dat eerder al, voor een school die op 20 meter van jullie woning lag, een jongen ontvoerd en mishandeld werd voor losgeld (CGVS 1922167, p.9). Daarbij gaat het, hoe betreurenswaardig ook, over een geïsoleerd crimineel incident waaruit niet kan worden afgeleid dat men ook uw dochter viseert voor ontvoering.”*

Betreffende het incident waarbij een vriendinnetje van de dochter van verzoekers het slachtoffer werd van een gewelddadige overval, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat het om

een losstaand feit met klaarblijkelijke criminele inslag gaat, waarbij verzoekers op geen enkele wijze betrokken waren. In de bestreden beslissingen wordt hierover terecht geponereerd: *“Als tweede reden voor uw vertrek haalt u een incident aan waarbij de familie van een vriendin van uw dochter het slachtoffer werd van een homejacking. Ook hier gaat het om een geïsoleerd crimineel feit dat verder geen betrekking heeft op uw eigen situatie en die van uw familie. Hoewel het hier om zware feiten gaat, kan uit deze specifieke situatie dus evenmin een nood aan bescherming in uw hoofde worden afgeleid aangezien u hierbij niet persoonlijk betrokken was (CGVS 1922167, p.9).”*

Waar verzoekers aanvoeren dat het niet louter geïsoleerde feiten zijn, maar dat het om aanhoudende treitering gaat die hen wanhopig maakte, werpen zij geen ander licht op bovenstaande vaststellingen, en stelt de Raad vast dat verzoekers na het incident met hun dochter in juni 2018 en de homejacking bij de vriendin van hun dochter in maart 2019 in hun woning in Venezuela bleven wonen en in deze incidenten geen reden zagen om hun land te ontvluchten, en bijgevolg ook geen ernstige vrees voor vervolging omwille van deze feiten aannemelijk maken.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekers verklaren te hebben deelgenomen aan oppositiemarsen in Venezuela. Verzoekers verklaren geen lid te zijn (geweest) van een politieke partij in Venezuela (vragenlijst CGVS man, punt 3, notities PO man, p. 7; vragenlijst CGVS vrouw, punt 3). Omwille van hun deelname aan oppositiebetogingen kenden verzoekers spanningen met hun burens in de vorm van mondelinge conflicten (notities PO man, p. 7). Uit de verklaringen van verzoekers besluit de Raad dat zij weliswaar spanningen en pesterijen met hun burens ervoeren omwille van hun deelname aan oppositiemarsen, maar verder geen problemen hebben gekend die tot de vaststelling van een vrees voor vervolging zouden kunnen leiden, noch halen zij een concrete vrees in verband hiermee aan.

Betreffende de arrestatie van de vader van verzoeker vermelden de bestreden beslissingen nog: *“U stelt tot slot, zoals hoger al aangehaald, dat toen u al in België was uw vader gearresteerd werd door de FAES omdat hij verdacht werd van wapenbezit, maar dat u zich afvraagt of dat de echte reden was van zijn arrestatie (CGVS 1922167, p.13). U heeft echter geen enkele concrete indicatie dat dat zo zou zijn. Bovendien werd uw vader vrijgelaten na contacten van uw familie met functionarissen in Caracas. Er werden hem bij die gelegenheid ook excuses aangeboden (CGVS 1922167, p.13). Hieruit kan dan ook evenmin een nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid.”* De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier en dat deze ongemoeid worden gelaten in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

Voor wat betreft de overige door verzoekers bij de indiening van hun verzoeken neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat deze niet van aard zijn om de beoordeling van de Raad om te buigen. De bestreden beslissingen motiveren hierover op goede gronden *“Ter staving van uw verzoek legt u identiteitsdocumenten neer van uzelf, uw vrouw en uw dochter en ook van uw Belgische vriend J. J.. Die bevestigen jullie nationaliteit en band met J., die momenteel door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Ook jullie huwelijksakte en de geboorteakte en het rijbewijs van uw vrouw bevestigen jullie identiteit. Verder legt u ook documenten neer aangaande uw werk en het werk van uw vrouw, alsook het diploma van jullie beide. Momenteel wordt dan ook niet getwijfeld aan jullie professionele bezigheden. Deze worden verder onderbouwd door uw visum van de Verenigde Staten, uw bankkaart en bankinfo. De vliegtickets van uw vrouw en dochter bevestigen slechts hun reisweg. De pagina's met foto's die u indient staven verder uw verklaringen aangaande uw professionele activiteiten als autoverkoper en uw deelname aan marsen tegen de regering. Ook tonen zij de band aan met J.. Verder zijn het screenshots over de algemene situaties van Venezolanen die geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie en dus ook geen invloed hebben op deze beslissing. Ook legt u nog een persmededeling voor van de EU aangaande de situatie in Venezuela en een persartikel over moorden gepleegd door de FAES in de staat Lara. Het verwijzen naar een algemene situatie volstaat echter niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aan te tonen. Op 16 november 2020 ontving het CGVS nog een mail van uw advocaat met daarin verdere informatie (screenshots en links) over de afpersing en andere praktijken door ordetroepen van de Venezolaanse overheid. Deze stukken schetsen de algemene situatie in Venezuela, waar het CGVS goed van op de hoogte is. Ze hebben echter geen betrekking op uw persoonlijke situatie en werpen geen ander licht op de inhoud van deze beslissing.”* De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier en dat deze ongemoeid worden gelaten in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maken.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

6.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij hun voorgehouden vrees niet aannemelijk maken. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. Verzoekers' betoog, onder verwijzing naar het rapport van EASO van augustus 2020, dat de collectivo's vrij spel krijgen, demonstranten viseren en informatie krijgen van de overheid, is dan ook niet dienstig.

In zoverre verzoekers zich ook nog beroepen op de humanitaire en economische crisis in Venezuela en het feit dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te voorzien voor verzoekers om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers aan te tonen, wijst de Raad op het volgende.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een

*ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).*

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precare socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers, door de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten met betrekking tot de humanitaire en economische crisis en de slechte levensomstandigheden in Venezuela niet aantonen dat zij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zullen verkeren om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid.

Uit de COI Focus – “Venezuela Situatieschets” van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politieel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla’s en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest “*Diakité*” van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers sinds hun geboorte in de deelstaat Lara verbleven tot hun vertrek uit Venezuela. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in deze staat geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In zoverre verzoekers zich beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekers geciteerde landeninformatie niet kan blijken dat in Lara sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie, noch dat in de andere deelstaten waar momenteel een gewapend conflict heerst in Venezuela, sprake is van willekeurig geweld. Bijgevolg is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de “*Guidance Note*” van het UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijzen in het verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekers *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, tonen verzoekers dit niet aan.

7. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET